

Слово редактора

Осінь – настрій: сумний, меланхолічний, журуливий, а іноді тривожний. Чому? Можливо, тому, що це перехід від життя до смерті в природі, для людей – від тепла до холоду, в мистецтві – від яскравих фарб до напівтонів. Та осінь, це не просто пора року, а своєрідний стан душі, коли хочеться осягнути вічність, задуматись над найпотаємнішим та найважливішим. Хочеться зберегти в пам'яті ці прекрасні літні дні, які так швидко відлетіли від нас разом з курликанням журавлів. Для старшокурсників це літо стало часом відпочинку, нових знайомств, вражень, цікавих зустрічей. А для наших першокурсників це літо стало періодом важливого життєвого вибору. Це справді так. Адже їм довелося приймати одне з найважливіших рішень: «Ким стати? Який вуз обрати?» Вони справилися з цим завданням на відмінно, і гордо можуть назвати себе студентами Україно-нідерландського факультету. Вся факультетська родина радо вітає Вас, бажає Вам витримки, натхнення та успіхів!!!

Оксана Багрій

У цьому номері:

Сорокаріччю університету присвячується привітання із США та короткі мемуари нашої випускниці і незамінного працівника деканату УНФ Вікторії Крамар

Цього року у нас на факультеті викладатимуть три іноземні викладачі. Інтерв'ю з професором Ohio State University Наталі Штраус (англійською мовою) читайте на ст. 2.

Як я провів свої літні канікули: аж чотири статті про особливості літнього відпочинку наших студентів.

Вітання першокурсникам від деканату та враження від посвяти в студенти "абітурієнтів" першого курсу.

Зв'язок поколінь: Спогади, враження та поради з уже дорослого життя наших випускників.

Вітання !!!

Від імені всіх випускників Україно-нідерландського факультету економіки та менеджменту 2000 року вітаю Тернопільський державний економічний університет з 40-річчям. Остання фраза звучить якось дуже загально, абстрактно і не дуже живо. Але якщо подумати, що для кожного з нас

Університет, Академія, Інститут – хто там що закінчував? В першу чергу, це одногрупники. Це ті люди, котрі стали братами і сестрами, якщо не рідними, то двоюрідними, на все життя. Їх памятаєш найкраще, з ними пов'язані всі позитивні моменти – списані завдання, прогуляні пари, а також дружнє плече, на котре завжди можна спертися, взаємодопомога та розуміння, надзвичайна підтримка і в когось – кохання на все життя. Досі, коли говорять про Академію, згадуються імена, обличчя і найтепліші відчуття.

Та коли ти на роботі, коли щось робиш для себе, для кар'єри, згадуєш інших людей, котрих, здавалося, терпіли, а насправді, десь глибоко в душі, любили і поважали. І саме їх окремі слова, чи фрази, чи просто ставлення до життя, вривалися в пам'ять на все життя. Наш перший декан, наш тато Валерій Петрович, хто не тільки навчив нас говорити не маркЕтинг, а мАркетинг, але і багато чого іншого – як поводитися з різними людьми, як потрібно постійно працювати над собою. Згадуються наші викладачі-іноземці, котрі тут не тільки для мови, хоча і це важливо, а для того щоб відкрити нам всім очі на інший світ, на інші підходи до навчання та ведення бізнесу, та головним чином на те, що в нас сама розумна молодь в світі, і сама сильна середня та вища освіта, котру, нажаль, почали по-троху псувати, переводячи все бездумно на західний манер.

Спадають на думку пари пані Сохацької, котра не просто викладала свій предмет, а й заставляла нас працювати над собою, і працювала разом з нами. Пані Шкодзінська, котра нас так вимучила, що слів немає – вимотала до останнього, але тільки зараз усвідомлюєш наскільки добре діло вона для нас зробила тим самим. Памятаю як з аудиторії, де проходив іспит, всі буквально виповзали, але воно того варто! Дякую Вам за це.

Пан Богатирьов, котрий читав лекції з «вишки», ТІМСу та економетрії з голови, все пяснюючи і нікуди не підглядаючи – дивувалися ми всі як ТАКЕ можна так гарно памятати та зрозуміло пояснювати? Ірина Йосипівна Гладій – для нас не було і немає досі кращого спеціаліста в питаннях зовнішньоекономічної діяльності. Всі ми буквально всмоктували в себе все, що вона

говорила, і досі ще час від часу заглядаю в конспект з її дисципліни, корисний і водночас дуже цікавий.

Досі маю конспект з економічної теорії – нехай земля буде пухом пану Братку – це була перша дійсно цікава дисципліна по спеціальності, і чомусь саме на його лекціях захотілося вчити економіку глибше, чим досі і займаюся.

Неможливо не згадати Дейнек – це ті люди, котрі перевернули наше бачення світу, розкрили очі на багато інших аспектів життя, на що ми до того часу і увагу не звертали. Пари були просто незабутні – настільки цікаво все було. Але дивно, хоча ми чомусь були впевнені в позитивних оцінках, але не могли собі дозволити чого не довчити – про що зараз абсолютно не жалкую.

Було багато смішного, коли, наприклад, половина потоку ночами писали шпаргалки на статистику, а на консультації Олена Василівна сказала що можна буде користуватися конспектами. Ото був облом! До уваги теперішніх студентів, колись шпаргалки писалися від руки, бо копіювання не було настільки розповсюджене. І, до речі, ті, хто вже написали колись ті шпори, ніколи не забудуть того що писали. Ось тому технологічний прогрес не завжди позитивно впливає на освіту. Хі хі.

Окрема вдячність Курант Лідії Семенівні, чії пари звідома мали бути цікавими – психологія все-таки – але насправді вони були надзвичайними і багато в чому допомогли, напевно, кожному з нас в житті, у звичайному повсякденному житті, не говорячи вже про роботу.

Ще багато кому хочеться подякувати за все, що зробили для кожного з нас. Дорогі викладачі, ваш вклад в нас неоціненний, і ми вклоняємося перед вами за все, що ви робили для нас.

Наприкінці хочеться подякувати людині, котра зберегла відчуття родини на нашому факультеті. Людині, котра вкладає всю свою душу в нас, випускників та студентів. Людині, котра піклується щоденно про 1 + 200... дітей – Людмила Володимрівна, Ви наш герой! Вітаю Вас з Днем Університету, бажаю визнання та поваги,

З любов'ю та повагою,

Віка Крамар,
Випускниця УНФЕМ 2000 року

Наталі Штраус: «American students have home works!!!»

Цього разу ми познайомимо вас з новим іноземним викладачем нашого факультету. Наталі Штраус приїхала до нас із США. В Україні вона-недавно. Ми вирішили дізнатися про її перші враження від нашої країни, а також поцікавилися особливостями американської системи освіти...

-Why have you decided to come to Ukraine?

- I decided to come here because my parents are from Ukraine so I decided to see the place where my parents came

from. So I thought it should be interesting. I've heard that the Ukrainian school systems are good.

What was your best experience in Ukraine?

- Actually, they all have been good... It's hard to say. You know, I visited my relatives and that was very interesting. Schools here are very interesting too. The students are fun. I had some classes and they were great!!! I like your faculty. I just can say that everything here is different...

Let talk about the system of education. Could you compare Ukrainian university and American college...

- I think they are similar. The students are the same and the faculties are the same... But here in Ukraine you take more classes in all subjects. We become more specialized. You learn 12 subjects a term... it's really a lot. Even if you study 10 subjects that's a lot. I'm planning to tell my students that. Is it better what you are doing or what we are doing, I really don't know. I think you get much more information than we do. I think that's hard... But you cope with it. Oh, I found you study with the same students for 4 years, I mean in one group!!! That's certainly different than we have.

How do American students usually spend their free-time?

- Oh, the same way as you... They do sports or some of them have jobs. They meet with their friends. They like disco, I hear it's pretty big here. We have many clubs. The drinking age in the USA is 21 and that's a little different from your country because technically they are not supposed to be at such clubs. But we have also clubs where alcohol drinks aren't sold. So it is little different because, I believe, you can start drinking with from 18. Sports are big in the USA. We have many sport teams. And everybody goes to the games. It's fun. I take my daughter and my husband and we go to the games all the time. It's a very fun thing to participate with the students. Sports are hard for the students especially for those who are playing and trying to study. It's a very hard work. They try to do all of it! Very often they even don't have time to sleep. ..

By the way, do they have home works?

- Oh, yes!!!

Really, there is a myth in Ukraine that American students don't have home works...

- Every class will give you 3 or 4 hours of homework a week. I know, for the literature and history classes you have to read a lot. They require usually a book a week... As you can see our students have home works...

Finally, I would like to ask what kind of job can American students have during their studying?

- Our students can work in the offices in the college. Whether they work in the sports department or they work in the administrative office. In the office they get money. By the way, we call working in college "work/studying". It's a very good experience because if they get a job within the collage they work according to their own schedules. A lot of people work in restaurants as servers or they can work in the store... You know nothing too horrible because they can't work somewhere that would keep them out late. So, they have to go the places that are only open till 10 or 11. Because they still have to study.

Ok! I want to thank you for such interesting and useful information. It was pleasure to talk with you...

- Thank you too.

*Підготувала
Інна Думанська*

Літній Rest

Літо уже позаду, на дворі скрізь лежить пожовкле, опале листя, пташечки відлітають у теплі краї... Ти ж змушений сидіти на "ДУЖЕ цікавих" парах і робити вигляд, що уважно слухаєш викладача, а насправді десь у душі уже складаєш плани на наступні літні канікули... Якщо так воно і є, то ця інформація буде актуальною для тебе.

Гроші придумали, щоб їх витратити.

Не знаю, як ти, а я, перш ніж поїхати на відпочинок, задалегідь планую, що саме хочу побачити, на чому поводитися, що скуштувати. Звісно, імпровізація — штука непогана, але, як на мене, треба все-таки мати хоч би план-мінімум. І ще одне. Шкодувати гроші на розваги не можна!!! Тим більше, коли йдеться про:

Парашут. Думка про стрибок з парашутом для мене досить довгий час здавалася якоюсь нереальною... Аж до цього літа., коли я та моя закадична подруга таки насмілилися зробити крок у "прірву". Хочу сказати, що відчуття під час польоту просто неймовірні: вітер в обличчя, навколо - прекрасний краєвид, твій парашут зависає в повітрі на висоті 900 м. від землі, серце б'ється зі швидкістю 150 хдарів/хв. Хоча, краще один раз поспробувати, аніж п'ять разів почути...

Є ще й інша розвага, для якої знадобиться парашут. Якщо не хочеш стрибати, можеш політати. Принцип дуже простий. За спиною — парашут, який кріпиться у тебе на грудях. Мотузкою він причеплений до катера. Катер розганяється, твій парашут "ловить" повітря і ти, як пташка, летиш за ним. Кажуть, що класно...

Дайвінг. Тільки уяви, як суперськи буде побачити підводний світ не на екрані телевізора, а на свої очі. Ти зможеш торкнутися коралових рифів (у сувенірних магазинах відчуття зовсім не ті), побачити косяки екзотичних рибок, навчишся пірнати з аквалангом. Особисто я, на превеликий жаль, ще не мала можливості насолодитися такою красою, проте один мій знайомий, відпочиваючи в Єгипті, напірнався досхочу, привіз купу фоток та просто суперських вражень від підводного світу. Тому, якщо матимеш першу працю нагоду-маску, акваланг, ласти в руки (точніше на ноги) і вперед за прекрасним.

"Банан". Ти зі своєю компанією вмощуєшся у спеціальних кріселках на тому "банані", і катер, до якого він причеплений, мчить просторами моря, озера, океану — де ти там відпочиватимеш. До речі, будь готовий до того, що будь-якої миті ви можете вивалитися з цієї чудощуки. Перекидання передбачено "екскурсійною" поїздкою. Потім ти ще з півгодини будеш силкуватися залізти у своє кріселко, або муситимеш чекати, доки хтось із друзів видиратиметься з води і чіплятиметься за "ваш чудо засіб пересування". Не скажу, що від катання на "банані" я отримала якесь надзвичайне задоволення, проте спробувати можна...

Водний мотоцикл. Перевага цієї розваги в тому, що її навіть шукати не треба. Вона сама тебе знайде.

Лежатимеш на пляжі, до берега підпливе хлопець на скутері і запропонує казкову прогулянку. Звісно, за казкові гроші. Але хіба це того не варте? Гарний хлопець, який міцно тебе обіймає, щоби ти, бува, не випала (хто за прогулянку потім заплатить?), бризки по обличчю, шалена швидкість...

Яхта. Романтика!.. А якщо ще капітан дозволить постояти біля штурвала, можливо, навіть покругити його... Правда, якщо у тебе, друга чи твоєї коханої (коханого) не все гаразд з

вестибулярним апаратом, краще не спокушати долю.

Екскурсії. Цілу відпустку валятися на пляжі, хлюпатися у водичці, повзати горами нудно. Якщо всі водно-повітряні атракціони ти вже випробував на собі, час подумати і про екскурсійні тури. Купи квиточок, познайомся з гідом і уважно слухай, все що він розповідає.

Звичайно, на цьому списку перелік літніх розваг не завершується. Підключивши фантазію, можна так відірватися, що усе життя згадувати будеш... Проте не забувай про почуття міри, а то витративши усі гроші на пірнання, катання, літання, доведеться додому пішки топати... Хоча і це не найгірше... Головне, щоби після літа залишилися спогади, які грітимуть душу до наступних канікул.

Інна Думанська

Подорож на «SZIGET»

Уже 14 разів поспіль в Будапешті, на острові посеред Дунаю проходить класний-класний, найбільший у нашій частині Європи фестиваль «SZIGET». З чого почати екскурсію? Для всіх фестиваль починається з білетних кас. Адже без квиточка — який тут має вигляд кольорового пластикового або паперового браслета — тебе через міст, що веде на острів, не пропустять. Цього року квитки були недешевими: тижневий із правом розкласти намет на острові коштував 120 євро, без проживання — 99. Однак тижневі «абонементи» закінчилися ще у липні, тож багатьом довелося купувати квитки на кожен день — по 24 євро.

До речі, з кожним роком знайти на «Сігеті» затишне місце — подалі від сцен і людних «стежок» усе важче. Тому що сцен стає усе більше. Окрім головної, де виступають, зрозуміло, найпопулярніші виконавці, та «спеціалізованих» — на кшталт «Hammer World» з важкою і найважчою музикою та «Party Arena» з клубною, тут їх ціла купа. Головна сцена фестивалю цього року мала 14 метрів висоти і 84 квадратних метри площі. Окрім головної було ще 65 сцен та концертних майданчиків, глядачами яких стали 385 тисяч глядачів. На фестивалі виступили 250 артистів із 44 країн (з них 44 з Великобританії, 24 — з США, 26 — з Німеччини, 24 — з Франції і 1 — з України. Це були «Mad Heads»).

А якщо захочеш потанцювати — маєш до вибору кілька дискотек. Хочеш — з найновішою клубною музикою від найкращих ді-джеїв Європи, хочеш — з поп-хітами, під які танцювали твої батьки. А може, тобі

більше сподобається тиха дискотека? Якщо дивитися з вулиці – цілком дивна штучка. Великий-великий павільйон, світло, люди танцюють... От лише музики зовсім не чути! Придивися – і побачиш, що кожен тут – у навушниках. Може самостійно відрегулювати собі гучність, та й щодо сусідів дуже гуманно – така дискотека нікому спати не заважає ☺

Ось такий собі невеличкий фестивалчик, який об'єднує тисячі любителів музики, крім того щороку приносить угорській економіці близько 12 мільйонів форинтів прибутку (це близько 300 000 грн).

Оксана Багрій

А я літати хочу

Здається, лише недавно я повернулася зі Львова, а мене знову маниць до цього дивовижного міста. І не так до його архітектурних пам'яток, а до аеродрому (що в Цуневі, за 40 км. від Львова). В цьому місці стрибають з парашутами, а мої естетичні смаки бездумно поступаються бажанню гострих відчуттів...

Підготовка

Отже, розказую про все по-порядку. Ще з дитинства порашутизмом марила моя знайома, яка і організувала нашу поїздку. Для мене цей “крок у прірву” взагалі здавався чимось неймовірним, адже я страшенно боюся висоти... Проте подруга вмовила мене поїхати з нею у Львів “за компанію”. Отже, прибули ми вранці на аеродром в Цунів, де зустріли таких же “ненормальних” ☺ ... Всього зібрлося чоловік 25. Розпитуючи народ, який відважився на “такий” крок, я зробила висновок, що більшість уже давнорічне виношувала задум стрибнути з парашутом і ось, нарешті, такий момент настав... В основному то були початківці, проте зібралася невелика група, для якої мав відбутися сьомий-восьмий прижок!!!!!! Перед стрибком ти мусиш підписати купу паперів, чим засвідчуєш, що не маєш аритмії, серцево-судинної дистонії та інших несумісних із парашутизмом хвороб. Це обов'язково, нікуди не дінешся. Заплатити потрібно до прижка, а то з покійника грошей уже не здереш...

Навчання

Інструктор (працівник львівських правоохоронних органів, як виявилось пізніше) провів з нами двогодинні навчання: “детально” розказав як той парашут натягти на себе(а важить він, повірте, не мало), як правильно вистрибувати з літака, як приземлятися, що потрібно робити у разі непередбачуваних обставин... Тоді ми усі дружно почали чекати льотної погоди (справа у тому, що для початківців максимальндопустима швидкість вітру при польоті повинна становити не більше 5 м/с, а на той час вітер розгулявся до 9 м/с.)... Якраз випала можливість добре обдумати, що ти тут робиш, зробити висновок, що життя всеж дорожче, трохи було шкода, що не встигла скласти заповіт ☺... “Досвідчені” порашутисти підливали масла у вогонь, розказуючи про не дуже приємні випадки зі свого досвіду. І тут ти думаєш: “Ну все, з мене вистачить. Треба змотувати вудки...” Але ця думка вмить кудись зникає, коли інструктор оголошує про “льотність”

погоди і ти з важким парашутом повзеш до літака (Ан-2).

Політ

Ось піднімаємося ми в тому Ані на висоту 1000 м., інструктор відкриває двері, а ти відчуваєш як увесь Божий світ пливе у тебе перед очима. Навмання нашупуєш кільце, за яке потрібно смикнути, щоб парашут відкрився і лише чуєш як інструктор, помітивши твій стан, намагається розказати якусь байку про те, що все буде добре, що то лише спочатка страшно, а потім класно... Тоді усе відбувається дуже швидко: перший пішов, другий пішов... І ось ти уже летиш з відкритим парашутом над головою, на автоматі виконуєш усі потрібні рекомендації ... Відчуття під час польоту просто неймовірні: вітер в обличчя, навколо – прекрасна природа, твій парашут зависає в повітрі на висоті 900 м. від землі, серце б'ється зі швидкістю 150 ударів/хв, якщо не більше. Саме у цей момент розумієш, яке життя прекрасне, який великий крок ти зробив, переборюючи свій страх... Приземлившись, перша думка, яка виникає: “Невже це все, хочу ще!!!!!!”. Розкачуватися довго не доводиться: потрібно швидко скласти парашут у торбу і закинути його у вантажівку. Якщо не встигнеш, прийдеться тягти екіпіровку на власних плечах... Приїхавши на тій чудо-машині до гуртожитку аеродрому, усі починають вітати один одного з такою важливою подією в житті, після чого відбувається офіційне вручення свідоцтва парашутиста. Дрібничка, але приємно!!!

Засіб від депресії

Особливістю порашутизму є те, що для оволодіння його азами не потрібно якоїсь надзвичайної підготовки. Після невеликого інструктажу стрибнути може практично кожен. А щоб довести корисність парашута, наведу такі відомості: речовина, що виробляється в організмі під час польоту, характерний терапевтичний та профілактичний ефект проти депресії та склерозу (що є надзвичайно актуальним під час навчання!!!), вони сприяють розщепленню холестерину, а також підвищують рівень ендорфіну (гормону щастя) в організмі.☺

Інна Думанська

Міжнародна мовна літня школа

Чи знає хто-небудь про маленьке непомітне на карті село Скоморохи? Так, можливо. Але мало хто знає який відпочинок можна там отримати. Ми, студенти Україно-нідерландського

факультету із великим задоволенням можемо поділитися з вами нашими враженнями, які ми отримали там за 10 днів.

...Сірий похмурий ранок. Великі краплі дощу стікають по вікнах. Вулиці пусті і лише де-неде біжать перехожі бажаючи знайти притулок. Та ось помітне пожвавлення... біля стін Євростудій збираються люди. Жовтий автобус, похмурі обличчя, ми вишушаємо в дорогу.

Дощ помаленько припиняється, люди ще сумні, але раптом з-за хмар виглядає сонце. Разом з ним

з'являються іскри в наших очах. Слово за слово - починається розмова. Про що вона? Звичайно ж про майбутні знайомства з одногрупниками, викладачами. Тоді ще все було таким чужим, дивним, непізнаним...

Вийшли з автобуса, за давнім українським звичаєм нас зустріли хлібом-сіллю...

Перший вечір разом. Такі чужі і різні люди...Як смішно зараз про це говорити. Що ж могло нас поєднати? Як виявилося - всі ми романтики. Гру на гітарі, пісні під зоряним небом, вогнище, шашлик - все це любить кожен.

Перший день навчання. Нас переповнює хвилювання, і одночасно шалена цікавість. Дружня посмішка викладачів пом'якшила атмосферу. Саме завдяки дружнім стосункам кожна хвилина навчання нагадувала гру, яка захоплювала всіх! Як добре нам було разом!!!

З кожним днем наші знання покращувалися, завдяки праці наших викладачів. Поступово усі ми стали однією сім'єю: і студенти, і викладачі, й іноземні гості. Адже кожен вечір ми проводили разом - ігри, дискотеки, фільми, пісні. Після закінчення культурної програми наставляв наш час. Скільки безсонних ночей ми провели разом! Наші сусіди - ніколи не забудуть!

Скільки талановитих людей зібралось в нашій літній школі: поети, композитори, гітаристи, брейкери і просто цікаві неординарні особистості. Думаючи про наш відпочинок, неможливо не згадати про наш девіз: BE SOMEONE! Адже кожен з нас - неповторний.

Десять днів минули так швидко, але подумки ми завжди будемо повертатися сюди, у місце де зародилася наша дружба.

Останній вечір ми провели незабутньо. Стільки різних людей знайшли спільну мову. В останній день падав дощ... Можете вважати нас надто самовпевненими, але ми переконані: Скоморохи плакали за нами!!!

***Наталія Ракітіна, Ірина Аламбець та
Світлана Чорна***

Вітання першокурсникам!!!

Дорогі наші самі маленькі, ну нарешті ви стали наполовину студентами! Наполовину, бо повноцінними студентами ви станете тільки після успішної задачі першої сесії.

Бажаємо вам усім успіхів у всіх починаннях, енергії нескінченної як в навчанні, так і в позаурочний час, а головне - успішної кар'єри в майбутньому, з чим ми вам, я сподіваюся, допоможемо. Терпіння, старанності та міцного здоров'я.

Назавжди ваш,

Деканат

Посвята в студенти 2006!

Двадцятого вересня, у диско клубі "Максим" відбулася Baby-party і посвята в студенти першокурсників

Україно-нідерландського факультету. Це було справжнє видовище. Старшокурсники показали новачкам, як це класно бути студентами. І їм це вдалося на всі 100%, бо святкування було грандіозним.

Підготовлені конкурси і розваги були дуже цікавими. А дитячі baby-костюми робили атмосферу ще кумеднішою. Всі просто сміялися і захоплювалися один одним. Бантики, косички, соски та іграшки нагадували, що дитинство зовсім недалеко, хоча всім здавалося, що всі вже такі дорослі.

Одним словом, вечірка була чудовою і тепер ми вже справжні студенти.

Дуже дякуємо дружокурсникам, які підготували для нас це чудове свято!

***Наталія Дячук, Наталія Чайківська та
Дмитро Мешко***

Лист від випускниці

Привіт усім усім, хто навчається чи навчався в Євростудії, а також Людмилі Володимирівні та дорогому деканату! Звертається до вас колишня студентка і вже Магістр, чим дуже пишаюся, Слота Наталія.

Я знаю, що усі зараз на

літніх канікулах, ніяких лекцій, пар, і сесій 😊. А в мене тепер тільки починається життя, де вже не буде довгих літніх канікул, які можна провести в штатах чи де-інде. Залишаються лише лекції, практичні та «життєві сесії».

За роки навчання в університеті я багато взяла для себе. Це, можна сказати, своєрідна підготовка в доросле життя. І взяла б ще більше, якби не нехтувала такими предметами як менеджмент, фінансовий менеджмент та бухгалтерський облік. Ці предмети, ой як зараз важливі в будь-якій роботі.

Я ще не сумую за студентськими роками, оскільки пройшло не багато часу. Але знаю, що буду згадувати, як часто бігала в деканат, де мені насправді люб'язно у всьому помагали і слухали. Тому що, спілкуючись зі студентами інших кафедр, вони ніколи

лишній раз не зайдуть у свій деканат, для них це було найстрашніше місце в університеті. Мені кожен раз було приємно і зовсім не страшно заходити да вас

Зараз я справжня випускниця з дипломом Магістра. Свій диплом я отримала 10-го липня. В той же самий день я отримала свою першу «легальну зарплату»,

звільнилася з першої роботи і поїхала в Київ, куди мене запросили і, де я зараз працюю.

Хочу вам розповісти про свої враження після закінчення Університету.

Навчаючись ще у школі, я думала, куди мені подавати документи, у який ВУЗ поступати. Я не знала, чи впораюся. Потім, закінчуючи університет, я думала, а як буде далі, чи знайду я роботу, яка мені подобатиметься і, звичайно, чи буде вона добре оплачуватися?

Життя за межами Університету настільки різноманітне, що ти не знаєш, який шлях тобі вибрати, що для тебе буде краще, думаєш куди, що і як.

Думати варто, але, часто усе робиться своїм ходом, тобто на все свій час. Я не заперечую, старатися і прагнути потрібно, але не спішити. Усе буде, і робота, і великі гроші, але згодом, поступово. Дуже важливо хотіти і мати мету, ціль у житті.

Зараз я працюю у міжнародній компанії "HERTZ" і мені подобається. Я спілкуюся на англійській мові, оскільки наші клієнти з різних країн світу. Тут усі повинні володіти англійською мовою, а німецька, французька, іспанська – це, звичайно, плюс. Я шукала роботу, щоб була пов'язана з інземними мовами і я знайшла таку в Києві. В Тернополі, де б я не зверталася, іноземна мова не є важливою, частіше просто не потрібна. А тут, в Києві, англійська – це як українська чи російська.

Зайдіть на сайт www.headhunter.com.ua, там ви зможете знайти вакансії по вашому смаку, я впевнена.

З повагою,

Natalie Slota

Dear Lyudmyla Volodymurivna!

I hope you are enjoying summer time! I am writing this time in English, because I do not have cyrillic on this computer. I have got some news about my job search: long time of waiting for the reply from Maersk finally had passed. I am employed at Maersk headquarters in Copenhagen as Assistant Manager, Global Process Excellence! It is a big shock for me and I still can't believe in reality of this:-))).

The position is full time; I will start from September 18th. The most important is that this position is exactly connected with my Master Program in Business Performance Management and home education of course!

Now of course there are many formalities to be done, I have got a contract already, try to arrange all the staff with my thesis and change residence permit to work permit.

You can't imagine how gratefull I am to You for the possibility of studying in Denmark and finding a dream-job!

Best regards,

Orysa Mysyk

Доброго здоров'я Вельмишановне та високоповажне студентство!

Вітає вас колишній студент та побратим по «нещастю» нашої рідної Альма матері чи вірніше Альма батька Тернопільського державного економічного університету.

Зараз я уже випускник - бакалавр, так би мовити з великої літери «Б», здав сесію і здається назавжди покінчив із екзаменами та невеселими періодами сесії. На руках новенький диплом «Бакалавра з менеджменту» а в додатку до диплома - рівенькими літерами на мене «дивляться» усі мої відзнаки із 73-х навчальних дисциплін нашого факультету.

От думаю собі - приймай країно молодого спеціаліста! І зарплату давай йому відповідну. Прощайте стіни ТДЕУ, Що томили душу молодого спеціаліста і ви сесії ненависні прощайте - іду я від вас. Так відчуття свободи та гордості за 4 роки навчання наповнює кожного випускника, який тримає в своїх руках ніжно голубу табличку з написом «Диплом» Здається Усе найгірше позаду, та це ілюзія - справжня Сесія по переду!

Одержавши диплом ти одержуєш не свободу від навчання, а білет в кіно, головну роль в якому виконує не улюблений актор чи акторка, а ти сам. Як не банально, але факт. З цим білетом і знаннями, які ти отримав - вибираєш собі місце в кінозалі і починаєш дивитись переживати радості і розчарування, які бувають в житті.

Признаюсь чесно, для мене найбільше розчарування, яке було - це розчарування про безцільно прожиті роки. Про втрату можливостей та навиків, які я міг набути, коли мав можливість учитись. Не просто відвідувати пари, а дійсно чогось навчитись, не для диплома та для оцінки чи батьків, а для себе, як спеціаліста.

Це я зрозумів тоді коли прийшов на роботу і вечорами замість того щоб відпочити від роботи, відкриваю підручника чи забуті конспекти (якщо вони є звичайно) і все (пригадую) те, чого колись навчився. Тут з'являється ностальгія за минулими студентськими роками згадую усі свої витівки, витівки друзів, а потім сам про себе думаю чого я не зробив того тоді, коли був час.

Тому я пишу цю замітку. Не думайте, я не розпускаю «нюні», тому що після бою нюні розпускати трошки пізно ;). Просто не хочу, щоб у когось було подібне розчарування в житті. Я знаю, що розумні люди вчаться на чужих помилках, а усі інші на як не дивно на своїх. Тому якщо усе вище згадане комусь пригодиться, я буду тільки радий. А на тому слові бувайте здорові!!!!

До скорої зустрічі.

Щиро ваш,

Іван Бошкевич

З життя Європи

Одяг, що не зношується

Цієї осені в колекції відомої марки «Lacoste» з'явиться спеціальна лінія майок, яку розробив англійський дизайнер Том Діксон. Головною особливістю нової колекції буде поєднання натуральних, екологічних матеріалів. Усю нову колекцію буде виконано з бавовни з використанням натуральної фарби індиго, а картонні коробки, в яких продаватимуть майки, виготовлені з матеріалу, схожого на упакування для яєць. Інша лінія колекції – справді унікальна. У бавовняне полотно, з якого пошито майки, вплетені спеціальні нитки, створені з переробленого матеріалу. Завдяки цьому речі стають такими, що не зношуються.

Мобільки-«стукачі»

Якщо ви раз у раз ідете з роботи посеред дня у своїх справах, то маєте неймовірно радіти з того, що живете не в Шотландії. Тому що скоро шотландські службовці не зможуть так чинити. Місцева компанія «Trisent» розробила систему Trilokator, яка дає можливість начальникам простежити де перебувають підлеглі використовуючи мобільні телефони. Звичайно ж, якщо залишити мобільник на робочому місці, а самому вийти, система не зафіксує вашої відсутності, проте, як показує практика, багато людей воліє дістати догану від начальства, ніж розлучитися зі своїм електронним другом.

Хмарочос виробляє енергію

У Флоренції спроектовано хмарочос, який сам зможе виробляти електроенергію. Житловий будинок заввишки 250 метрів налічуватиме 59 поверхів. Кожний з них здатний незалежно повертатися на 360 градусів. Згідно із задумом розробників, електрика вироблятиметься лопатевими вітряками, встановленими між поверхами, а також рухомими сонячними панелями.

Експерти підрахували, що будівля зможе виробляти щорічно 190 млн. кіловатів електроенергії загальною вартістю понад 7 млн. євро. Вона, отже, буде цілком незалежною. Розробники запевняють, що обертання поверхів не завдасть мешканцям невигод. Будівництво хмарочоса розпочнуть за три місяці в Дубаї, і триватиме воно два з половиною роки.

На одну планету менше

У Празі закінчився революційний конгрес Міжнародного астрономічного союзу, на якому вирішувалася доля одразу кількох небесних тіл. Отож відтепер Сонячна система налічує 8 планет, додатково створена підгрупа карликових планет, до якої входять Плутон, Цербера.

Цей конгрес став своєрідним підсумком роботи у галузі астрономії за останні кілька років. Та головне питання – планетарний статус Плутона. Саме це викликало чимало дискусій, адже у кожного спеціаліста своє бачення. Щоб розв'язати проблему, пов'язану з Плутоном та кількома подібними до нього тілами, прийнято рішення про створення нової групи – карликових планет. А все, що менше за карликові планети, має назву «малі тіла Сонячної системи» - це комети, астероїди, метеорити.

Редакторська колегія:

Інна Думанська, dumanska_inna@yahoo.com
Оксана Багрій, oksanameun@yahoo.com

Журналісти:

Ірина Стебельська,
Наталія Ракітіна,
Ірина Аламбець,
Світлана Чорна,
Наталія Дячук,
Наталія Чайківська,
Дмитро Мешко.

Особлива подяка випускникам:

Вікторії Крамар,
Наталії Слоті,
Орисі Мисик,
Івану Бошкевичу.

Дизайн і верстка:

Інна Думанська,
Михайло Дубінський.

Адреса редакції:

Офіс 24,
Бульвар Шевченка 9,
46000 Тернопіль

Web: <http://unf.tane.edu.ua>

Ідея проекту – Ольга Задорожна
olha_zadorozhna@yahoo.com

Підготувала Оксана Багрій

Свіженькі анекдоти

На іспиті в ТДЕУ лектор говорить:

- Товариші студенти, послухайте, за якими критеріями будуть оцінюватися ваші знання на цьому іспиті: питання на трійку - який предмет ви прийшли здавати, питання на четвірку - яких кольорів обкладинка у вашого підручника, ну й питання на п'ятірку - хто із присутніх тут викладачів ваш лектор...

Крик з аудиторії:

- Ріжуть, безбожно ріжуть!!!

Троє абітурієнтів на екзамені з історії. Один надходить по великому блаті, другий - просто по блаті, а третій без блату. Питання першому:

- Над якою країною вперше була висаджена атомна бомба?

- Над Японією.

- П'ять!

Питання другому:

- Над якою країною вперше була висаджена атомна бомба?

- Над Японією.

- У якому році?

- В 1945.

- П'ять.

Третьому ті ж питання плюс:

- Над яким містом?

- Над Хіросімою.

- Скільки загинуло?

- Двісті дев'яносто чотири тисячі.

- Перелічите імена загиблих...

Ніч перед іспитом. У квартирі професора лунає телефонний дзвінок. Роздратований заспаний голос:

- Так!

- Що, спиш, зараза?

- ?!

- А ми вчимо

Бабуся запитує в мужика, що коштує на автобусній зупинці:

- Скажіть, у який автобус мені потрібно сідати, щоб потрапити на цвинтар?

- З непрацюючими гальмами

Людина-павук нікого не боїться.

Крім людина-тапка...

- Чебурашка, слышь, чё говорю?

- Гена, ну ти подивися на мене! Звичайно, чую!

Один новий росіянин говорить іншому:

- Хочу синові роботу знайти.

- Є робота! Працювати в банку по дві години на день, одержувати 10 тисяч баксов.

- Ні, я хочу, щоб він працював з ранку до вечора, а одержував не більше тисячі рублів.

- Ну, братан, тоді йому ще п'ять років учитися треба!

Обурливий учинок зробив під час сесії студент-двієчник, прізвище якого навіть не хочеться називати. На відміну від устигаючих студентів, він вирішив віддячити викладача не коштовним подарунком, а глибокими пізнаннями предмета...

Усім відоме питання викладача з військової кафедри до студента, що заявився

в джинсах: - Чому з'явилися в одязі виробництва найбільш імовірного супротивника?

Але мало хто знає на нього правильна відповідь:

- Вона є найбільш імовірним трофейним майном

Власник приватної фірми вибирає співробітника на відповідальну посаду

з випускників ВУЗа:

- Хто ваші батьки?

1-й: - У мене батько великий бізнесмен.

Співробітники: - Про.

2-й: - У мене батько відомий політик.

Співробітники: - Про.

3-й: - У мене батько слюсар.

Співробітники: - Хи-хи-хи.

Власник фірми: - Добродії, представляю вам вашого начальника відділу.

Він дійсно вчився сам, а не за гроші.

Під час іспиту викладач

запитує студента:

- чи Знаєте ви, що таке іспит?

- Це бесіда двох розумних людей про предмет.

- А якщо один з них ідіот?

- Значить другий не одержить стипендію.

Студент пхикає:

- Професор, я не заслуговую двійки!

- Знаю, але більше низьких оцінок у нас, до сожелению, немає!

Підготувала Інна Думанська